

frem. Ifjor sagde han, saavidt jeg forstod ham, at det var Latin, det kom an paa. Nu synes det jo, som om det ærede Medlem gaar bort derfra, og som om det er ham ganske ligegyldigt, hvad Sprog man bruger, naar man blot paa den ene eller anden Maade erhverver sig Formalisme. (Ufbrydelse af Th. Nielsen.) Siger det ærede Medlem fra Leire nu, at det er det ene Nigtige at lære Latin? (Holstein: Nei, det siger jeg ikke.) Ja, saa er ialtfald Thinget noget uenigt om, hvorledes det ærede Medlems Ord skulle forstaaes, men jeg er dog vis paa, at Nogle have opfattet ham saaledes, at han mente, at det var rigtigst, at de lærte Latin — saaledes udtalte han sig ialtfald ifjor — medens Andre have ment, at han har sagt, at det var ligegyldigt, naar det blot var et Sprog, som var formalistisk. Man kunde da for den Sags Skyld gjerne vælge Oldnordisk; thi ogsaa det var en Maade at indprente den formalistiske Dannelse paa, som det ærede Medlem syntes at lægge Vægt paa. Den høitærede Minister brugte et Ord, som det forekommer mig, at man skulde henvende Opmærksomheden paa. Han sagde nemlig, at han egentlig havde forelagt denne Lov for de kommende Regjeringer. Hvis man deri skulde kunne se et Haab om, at den høitærede Minister snart vilde gaa bort fra den Plads, som han nu indtager, saa syntes jeg dog nok, at dette var værd at notere. Men hvis vi paa den anden Side ikke kunne have noget Haab derom, saa forekommer det mig, at det vilde være meget ønskeligt at diskutere denne Sag nu, thi hvis det kun var de kommende Regjeringer, som vi skulde gavne, saa maatte vi jo vente at tale derom, indtil de være komne, for at vi med nogen Nytte kunde indlade os paa Sagen.

Suel: Maa jeg bede om Ordet?

2den Viceformand (Høgskbro): Dertil fordrer Thingets Samtykke. Hvis Ingen gjør Indsigelse derimod (Ophold), skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Suel: Jeg forstod heller ikke, hvorfor den høitærede Minister talte om sin næstføreltaende Afgang. Skulde det maasse være Gambettas Exempel, der har smittet ham? Gambetta er jo nemlig gaaet af. Hvad angaar det ærede Medlem for Langeland (Brandes), da argumenterede han paa en saadan Maade, at jeg ikke bryder mig stort om at imødegaa ham, og jeg skal derfor blot sige til det ærede Medlem, at det vistnok ikke vil være undgaaet hans Opmærksomhed, at enhver retroende og alvorlig Løbe ikke lader sig nøie med at læse det gamle Testamente i Over-

sættelse. Han læser det tvertimod i Grundsproget, og enhver alvorlig Mand, som hører til denne Religion, anser det for sin Nigt at kunne behæft sig ligesaa godt som sit Modersmaal.

Larsen: Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) virkelig har ment, at jeg skulde have anbefalet Latin som en Art kristelig Indvielse. Jeg tror, at det er lidt vel frit refereret. Nei, det, som jeg har ment, er, at, naar man skal dyrke et Sprog, saa har det, naar der spørges om Indholdet af Studiet, sin Betydning, at der foreligger gode Digterværker i Sproget, og naar det er blevet sagt, at de gamle romerske Forfattere ikke buede meget, saa har jeg ment, at man tillige kunde læse Midaldherens Forfattere og Digtere. (Lauber: De ere ikke skrevne paa Latin!). Jo. I Løbet af mere end et Aartusinde har den civiliserede Verden — jeg fraregner Araberne — sunget sine bedste Sange paa Latin, og jeg tror ogsaa, at de bedste Værker — hvad Lænkning og hvad andre Sag angaar — foreligge paa Latin. Dette anser jeg for givet, og jeg tror ikke, at man paa den Maade, som det ærede Medlem for Langeland gjorde, kan angribe et Skolefag. Vi have jo Lov til at være imod Latin, saa meget som vi ville, men lad os da angribe det med de Vaaben, som virkelig gjælde. Man kan ikke sige: Hvad Nytte have I af at lære det, thi det samme Spørgsmaal er jo fremkommet og fremkommer jævnlig fra mange Mennekers Side her i Landet overfor ethvert nyt Forsøg, som gjøres paa at høre den almene Oplysning. Da Høiskolerne begyndte paa Landet, hørte jeg mange Bønder sige: Men hvad Nytte have de nu af at lære Historie og det og det? Naar der er Spørgsmaal om et Fags Betydning som Dannelsesmiddel, saa kan man ikke staa op og nøies med at spørge: Hvad Nytte have I af dette Fag?

Brandes: Maa jeg bede om Ordet?

2den Viceformand (Høgskbro): Det ærede Medlem forlanger Ordet for tredje Gang, men hvis Ingen gjør Indsigelse derimod (Ophold), skal jeg atter give det ærede Medlem Ordet.

Brandes: Jeg vil kun til det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) bemærke, at den Anskuelse, som han fremsatte, ikke var rigtig. Jeg kan forsitte det ærede Medlem om, at der gives mange retroende Løber, som ikke kunne læse det gamle Testamente i Grundsproget, og som ikke fordre dette som en ufravigelig Betingelse for Opfyldelsen af deres Religionspligter. Det ærede Medlem og jeg kunne naturligtvis umulig udtømme